

νεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καθ' ὅσον ἐπροχώρει εἰς τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ.

Ἀνέγνωσε πῶς ἐγεννήθη ἀπὸ μίαν πτωχὴν παρθένον, καὶ ἐπαργανώθη καὶ ἐτέθη εἰς μίαν φάντην ἀλόγων—ὅτι ἦτο πτωχὸς καὶ δὲν εἶχε ποῦ νὰ κλίνη τὴν κεφαλὴν του—ὅτι ἔζητεν εἰς τὴν κωμόπολιν Ναζαρετ καὶ εἰργάζετο ὑπὸ τὸν νομιζόμενον πατέρα του Ἰωσήφ, ὡς τέκτων (μαραγγός) ἔως οὗ ἔγεινεν ἀνὴρ. τριάκοντα ἐτῶν.

Ἐπειτα ἀνέγνωσεν, ὅτι περιήρχετο τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία τῆς πατρίδος του κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον, διδάσκων τὸν λαὸν νὰ κάμνουν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἱατροῦν τοὺς ἀρρώστους, τοὺς ὁποίους ἔφερον πρὸς αὐτόν, ἀνόγιον τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν τυφλῶν, καὶ ἀνασταίνων τοὺς νεκροὺς, ἐδίδων τὰ μικρὰ παιδιὰ, καὶ δεικνύων διὰ τῶν ἔργων του, ὅτι ἡγάπα ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὁ μικρὸς Ἰωσήφ ἐνόμιζε καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, «Βεβαίως τοιοῦτον ἄνθρωπον, πρέπει νὰ τὸν ἡγάπων ὅλοι οἱ ἄνθρωποι!» Ἀλλὰ δυστυχῶς, καθ' ὅσον ἐπρόχώρει ἀναγινώσκων, ἔδλεπεν, ὅτι οἱ πονηροὶ ἄνθρωποι τὸν ἐμίσηον καὶ τελευταῖον, ὅταν κατώρθωσαν νὰ τὸν λάβωσιν εἰς τὴν ἐξουσίαν των, τὸν ἐθανάτωσαν μὲ τρόπον σκληροτάτον.

Ὁ Ἰωσήφ ἐθαύμαζε κατ' ἀρχάς, πῶς ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε τόσας θλίψεις καὶ πόνους νὰ ἔλθωσιν ἐπάνω εἰς ἓνα, ὅστις πώποτε εἰς τὴν ζωὴν τοῦ δὲν ἐπραξε κακὸν καὶ ὁ ὁποῖος ἐπίτηδες ἤλθεν ἐξ οὐρανοῦ νὰ κάμῃ καλόν! Ἀλλ' ἀναγινώσκων, εἶδεν ὅτι διὰ ταῦτα ὁ Θεὸς τὰ ἐπέτρεψε, διὰ νὰ κάμῃ ἐξελώσιν διὰ τὰς ἁμαρτίας μας· διότι ἀνέγνωσεν, ὅτι «Αὐτὸς ἐτραυματίσθη διὰ τὰς παραβάσεις μας, ἐταλαιπωρήθη διὰ τὰς ἀνομίας μας, ἡ τιμωρία, ἣτις ἔφερε τὴν εἰρήνην ἡμῶν, ἦτο ἐπ' αὐτόν, καὶ διὰ τῶν πληγῶν αὐτοῦ ἡμεῖς ἰάθημεν.»

Ὅταν ὁ Ἰωσήφ ἐννόησε ταῦτα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, «ὦ, πόσον ἔπρεπε ν' ἀγαπῶ τὸν καλὸν τοῦτον Σωτῆρα, ὅστις, καθὼς μᾶς λέγει ἡ Γραφή, εἶναι τώρα ἐν τοῖς οὐρανοῖς! Ἀλλὰ τὸν ἀγαπῶ ἀρά γε; Φοβοῦμαι ὅτι δὲν τὸν ἀγαπῶ, διότι ἂν τὸν ἡγάπων, βεβαίως θὰ ἡγάπων νὰ προσεύχωμαι εἰς αὐτόν· ἀλλὰ δυστυχῶς συχνάκις πλαγιάζω ἀφοῦ ἐπαναλάβω μηχανικῶς τὸ «Πάτερ ἡμῶν» καὶ τὴν μικρὰν ἐκείνην προσευχὴν, τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ μου μοι ἐδίδασκεν. Ἐπειτα ἡ διάθεσίς μου, γνωρίζω, δὲν εἶναι τοιαύτη, ὁποίαν ἤθελεν ἐπαίνεσει ὁ πρῶτος καὶ γλυκὺς οὗτος Σωτῆρ, διότι συχνὰ παρεδόθην εἰς τὸν θυμὸν καὶ τὴν ὀργήν, τὴν ἀνυπομονήσιν καὶ τὴν παρακοὴν εἰς τοὺς γονεῖς μου.»

(ἀκολουθεῖ.)

(Ἐκ τοῦ Ἀστεροῦ τῆς Ἀνατολῆς.)

KAME TO.

«Βουλεύου μὲν βραδείως,
Ἐπιτέλει δὲ ταχείως τὰ δόξαντα.»

Γνώρισε καλὰ, ὦ φίλε, τί νὰ κάμῃς μελετᾷς,
Καὶ ἀμέσως καὶ εἰς πρᾶξιν βάλῃς τὸ μὴ ἀπαυδᾷς.

Ὅ,τι πρόκειται νὰ κάμῃς, νὰ τὸ κάμῃς παρευθὺς,
Ἀφοῦ πρῶτον τί θὰ κάμῃς ἀρκετὰ συλλογισθῇς.

Τὸ καθήκόν σου νὰ πράττης πάντοτε νὰ προσπαθῇς,
Ἄνευ γόγγυσμου καὶ ἄνευ καὶ μικρᾶς ἀναβολῆς.

Ἄν τὸ πέταλον ὁ ἵππος ἔτοχε νὰ στερηθῇ,
Στείλῃς τὸν εὐθὺς ἐκ νέου, φίλε, νὰ πεταλωθῇ.

Ἄν τὸ ῥύλον τῆς τράπέζης ἡ τῆς ἐδρας σου θλασθῇ,
Εἰς τὸν λεπτοῦργον ἀμέσως στείλῃς τὸ νὰ κολληθῇ.

Ὅ,τι πρόκειται νὰ κάμῃς νὰ τὸ κάμῃς παρευθὺς
Ἀφοῦ πρῶτον τί θὰ κάμῃς ἀρκετὰ συλλογισθῇς.

Δύσκολον τὸ μάθημά σου ἔλαχεν, ὦ φίλε παῖ;
Κόπον βάλῃς νὰ τὸ μάθῃς, καὶ μὴ δίσταζες ποτέ.

Ἐσπείρες κακῶς τὸν οἶτον, φίλτατέ μοι γεωργέ;
Τὴν διόρθωσιν νὰ φέρῃς μὲ τὸν λίσγον σου ἰδέ.

Ὅ,τι πρόκειται νὰ κάμῃς νὰ τὸ κάμῃς παρευθὺς,
Ἀφοῦ πρῶτον τί θὰ κάμῃς ἀρκετὰ συλλογισθῇς.

Βαρὺ βλέπεις ὅτι εἶναι τὸ φορτίόν σου;—εὐθὺς
Κλίνον οὐ εἰς τὰ ὑπίσω, ὥστε νὰ ἐλαφρωθῇς.

Ὅ,τι πρόκειται νὰ κάμῃς νὰ τὸ κάμῃς παρευθὺς,
Ἀφοῦ πρῶτον τί θὰ κάμῃς ἀρκετὰ συλλογισθῇς.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΕΙΚΟΣΙ ΕΤΗ.

Ὅσον καὶ ἂν ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος, τὰ πρῶτα εἴκοσι ἔτη ἀποτελοῦσι τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ζωῆς του· οὕτω πως φαίνονται ὅταν διέρχεται αὐτὰ—οὕτω πως φαίνονται, ἀφοῦ παρέλθουν καὶ ἐνασχολοῦν τὴν μνήμην τοῦ περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ μετέπειτα ἔτη τῆς ζωῆς του.

Πόσον ὀπουδαῖον καὶ ἀναγκαῖον εἶναι ἐπομένως πᾶς νέος νὰ μορφώσῃ καλὰς ἀρχάς, νὰ καλλιεργήσῃ καὶ ἐχυροποιήσῃ καλὰς ἕξεις, καὶ ἀποφύγῃ ὅλας ἐκείνας τὰς εὐχαριστήσεις καὶ ἡδονάς, αἱ ὁποῖαι ἀποταμιεύουσι πικρίας καὶ λύπας διὰ τὸ μέλλον, κατὰ τὰ πρῶτα ταῦτα εἴκοσι ἔτη τῆς ζωῆς του!

Προσέξατε λοιπὸν καλῶς, ἀγαπητὰ μου τέκνα, κατὰ τὰ ἔτη αὐτὰ τῆς ζωῆς σας, καὶ ἐστὲ βέβαια, ὅτι θὰ ἔχετε αἰτίαν νὰ χαίρετε καθ' ὅλον τὸ ὑπόλοιπον αὐτῆς.